

‘We gaan je weer helemaal mooi maken’

Trillend houd ik mijn telefoon vast, wetende dat de kans groot is dat degene aan de andere kant van de lijn mij gaat beoordelen. Nadat ik heb verteld wat mijn geboortedatum en de reden van het telefoontje is, wordt het startsein gegeven: ik mag er aan komen. Na een reis van ongeveer 7 kilometer, bereik ik mijn bestemming. Ik mag plaatsnemen en zal gauw opgehaald worden. Op het moment dat ik net mijn stoel heb geraakt, hoor ik mijn naam al; nu gaat het gebeuren...

Na een hevige worsteling met mijn jas ben ik er helemaal klaar voor. Maar... voordat het feest gaat beginnen, zal ik verhoord moeten worden. Terwijl ik versuft in de stoel lig, worden er vragen op mij afgevuurd: “waarom heb je dat gedaan?” – “is het om weer iets te voelen?” – “krijg je wel hulp?” – “doe je dit vaker?” – “kun je niet iets anders proberen?”. Gelukkig ben ik op dat soort momenten meer bezig met het feit dat ik door verschillende huidlagen kan kijken, terwijl ik nog zo had geprobeerd om het oppervlakkig te houden. Als ik namelijk niet zo afgeleid was geweest, had ik nog meer moeten onderdrukken wat ik het liefst uit zou willen schreeuwen “HOUDT JE BEK EN DOE JE WERK”. Ik geef een paar korte antwoorden, omdat ik op dat moment niet sta te springen om een lezing te geven over automutilatie. Met de antwoorden wordt snel genoeg genomen. Het protocol is weer goed nageleefd. Nu komt het ‘leukste’ gedeelte, dat ene zinnetje dat ik al vaker heb gehoord: “we gaan je weer helemaal mooi maken”. Oh, denk ik bij mezelf. BEN IK NU LELIJK DAN? HEB JE JEZELF WELEENS GOED BEKEKEN? Natuurlijk weet ik dat het niet zo bedoeld is, net zo min als dat het mijn bedoeling was om hier überhaupt te zijn.

Na een aantal hevige steken door de naald van de verdoving (want ja, ik kan nog steeds pijn voelen) kan ik gehecht worden. Als mijn huid weer aan elkaar vast zit, is het tijd voor het verband. Nadat het is aangesnoerd als een korset, mag ik – onder voorwaarde dat ik de GGZ de volgende dag bel en mijn hechtingen laat verwijderen door mijn huisarts (wat dus niet gaat gebeuren) – naar huis. Terwijl ik niet eens een lolly of stuiterbal heb gekregen...

Andrea